

Sympathy
for the DEVILS

Raf Willems

Sympathy for the DEVILS

De Belgen in de Premier League

Voor Leen, Senne & Charlotte

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Beelden spelersoverzicht: © Image Globe

Beelden jonge spelers: wij danken de entourage van de spelers hartelijk voor het aanleveren van het rechtenvrije fotomateriaal.

Coverontwerp: Kris Demey

Beeldbewerking: Bart Vertriest

Vormgeving: Studio Lannoo

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2013

D/2013/45/372 – NUR 482 - 491

ISBN: 978 90 014 0758 8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

	TEN GELEIDE – Raf Willems	13
	VOORWOORD – Jim White.....	16
	PROLOOG – Bob Browwaes.....	18
1	Simon Mignolet	21
2	Vincent Kompany	41
3	Thomas Vermaelen	63
4	Jan Vertonghen.....	83
5	Moussa Dembélé.....	107
6	Marouane Fellaini.....	131
7	Kevin Mirallas	155
8	Eden Hazard	171
9	Romelu Lukaku.....	193
10	Christian Benteke.....	213
	EPILOOG – Peter Smeets	234

Mignolet

p. 21

Kompany

p. 41

Vermaelen

p. 63

Vertonghen

p. 83

Fellaini

p. 131

Hazard

p. 171

Dembélé

p. 107

Mirallas

p. 155

Lukaku

p. 193

Benteke

p. 213

Simon Mignolet

Leeftijd: 6 maart 1988

Positie: doelman

Club: Sunderland AFC,
sinds augustus 2010

Premier Leaguewedstrijden: 87

Interlands: 12

Marktwaarde: 5,5 miljoen Euro

Vincent Kompany

Leeftijd: 10 april 1986

Positie: Centrale verdediger

Club: Manchester City,
sinds augustus 2008

Premier Leaguewedstrijden: 153

Interlands: 52

Marktwaarde: 35 miljoen Euro

Thomas Vermaelen

Leeftijd: 14 november 1985

Positie: Centrale verdediger

Club: Arsenal, sinds augustus 2009

Premier Leaguedwedstrijden: 97

Interlands: 42

Marktwaarde: 18 miljoen Euro

Jan Vertonghen

Leeftijd: 24 april 1987

Positie: Centrale verdediger

Club: Tottenham Hotspur,
sinds augustus 2012

Premier Leaguedwedstrijden: 34

Interlands: 47

Marktwaarde: 19 miljoen Euro

Moussa Dembele

Leeftijd: 16 juli 1987

Positie: Middenvelder

Club: Tottenham Hotspur,
sinds augustus 2012

Premier Leaguewedstrijden: 92
(62 bij Fulham, van 2010-2012)

Interlands: 45

Markwaarde: 21 miljoen Euro

Marouane Fellaini

Leeftijd: 22 november 1987

Positie: middenvelder

Club: Everton FC, sinds
augustus 2008

Premier Leaguewedstrijden: 138

Interlands: 40

Marktwaarde: 28 miljoen euro

Kevin Mirallas

Leeftijd: 5 oktober 1987

Positie: aanvaller

Club: Everton FC, sinds
augustus 2012

Premier Leaguedwedstrijden: 27

Interlands: 34

Marktwaarde: 10 miljoen euro

Eden Hazard

Leeftijd: 7 januari 1991

Positie: middenvelder/buitenspeler

Club: Chelsea FC, sinds
augustus 2012

Premier Leaguedwedstrijden: 35

Interlands: 36

Marktwaarde: 40 miljoen euro

Romelu Lukaku

Leeftijd: 13 mei 1993

Positie: aanvaller

Club: West Bromwich Albion,
sinds augustus 2012

Premier Leaguewedstrijden: 41
(8 bij Chelsea in 2011-2012)

Interlands: 19

Marktwaarde: 19 miljoen euro

Christian Benteke

Leeftijd: 3 december 1990

Positie: aanvaller

Club: Aston Villa FC,
sinds augustus 2012

Premier Leaguewedstrijden: 35

Interlands: 13

Martkwaarde: 12 miljoen euro

TEN GELEIDE

HET LIJKEN WEL BRAZILIANEN...

Op 29 april 2013 brak Christian Benteke het record van Dwight Yorke. Die had in 1998 zeventien doelpunten op zijn naam staan voor Aston Villa. Met zijn hattrick – in amper zeventien minuten – tegen Sunderland AFC prikte Benteke nummer zestien, zeventien én achttien tegen de netten.

Elke week zorgt een prestatie van een landgenoot voor een nieuw feit: Eden Hazard – verkozen in het Elftal van het Jaar – staat klaar om met FC Chelsea de hoofdvogel af te schieten in de Europa League. Jan Vertonghen kreeg net als Hazard zijn positie in The Team of the Premier League 2012-2013. Uit een onderzoek blijkt dat Moussa Dembélé de beste ‘passer’ is van de Premier League. Kevin Mirallas werd geroemd als de ‘Cristiano Ronaldo’ van Everton dankzij onmogelijk mooie doelpunten tegen Stoke en Spurs. Romelu Lukaku (West Bromwich Albion) floreerde met Christian Benteke en Eden Hazard op de shortlist van de beste zes jonge spelers van de competitie. Simon Mignolet (Sunderland) voerde de top van de doelmannenrangschikking aan op het gebied van meeste saves. Marouane Fellaini wordt door coach David Moyes – intussen de nieuwe coach van Manchester United geworden – op een sokkel geplaatst in de hoop dat hij zijn contract zou uitdoen. Thomas Vermaelen en Vincent Kompany droegen en dragen de aanvoerdersarmband bij respectievelijk Arsenal en Manchester City.

Al deze feiten gebeurden tijdens de afrondingsfase van dit boek. De Belgen vormen een ‘*A Team of Their Own*’. Jan Vertonghen komt in *Sympathy for the Devils* met de mening voor de dag dat de Rode Duivels als clubteam in de Premier League wat hem betreft kandidaat zouden zijn voor het landskampioenschap.

It’s just like watching Brazil. How Belgian football conquered the world, zo keek het prestigieuze glossymagazine *Esquire* van maart 2013 naar de toestand. Die toestand was eerder al signaleerd door... *The New York Times*. In een klein berichtje schreef de gewichtigste krant ter wereld in de zomer van 2012 over de invloed van Belgische topspelers op de Premier League. Toen werd het tijd om dit fenomeen even ten gronde te bestuderen.

De Engelse Premier League is de sterkste competitie van de wereld. Niet eerder in haar twintigjarige bestaan kende ze het merkwaardige verschijnsel dat tien jonge toptalenten uit hetzelfde land de monden deden openvallen van verbazing: *The Belgian Invasion* is een feit. Niet eerder speelden tien Belgische internationals de pannen van het dak in de sterkste competitie van de wereld. Met deze dubbele primeur schrijven Belgische voetballers geschiedenis: zowel in de Premier League als bij de nationale ploeg.

Het verhaal klinkt als een sprookje, maar het lijkt heerlijke realiteit te worden. Het is te mooi om waar te zijn en toch: het is waar. Daarom willen we dit historische moment duiden en op papier zetten. Via interviews met de betrokken voetballers en met belangrijke mensen uit hun omgeving – van ouders over opleiders tot managers – en door middel van verhalen.

Even opsommen om wie het gaat: Simon Mignolet, Vincent Kompany, Thomas Vermaelen, Jan Vertonghen, Marouane Fellaini, Moussa Dembélé, Kevin Mirallas, Eden Hazard, Romelu Lukaku en Christian Benteke.

Ik maakte de voorbije zes maanden een reis van Sunderland over Birmingham (Aston Villa, West Bromwich) naar Manchester (City) en Liverpool (Everton) tot Londen (Arsenal, Chelsea, Tottenham). Tegelijk zakte ik af tot in de kleinste dorpjes van België om de roots van de spelers te verkennen. Het leek een *mission impossible* én het was ook soms tot de laatste seconde een onmogelijke opdracht. Eens gezeten tegenover de speler in kwestie leerde ik aangename gesprekspartners kennen. Ik ontdekte een fascinerende generatie voetballers met zin voor levensbeschouwing en geloof, en ik hoop dat de lezer deze ervaring deelt.

Dit *once-in-a-lifetime*-project werd mede mogelijk gemaakt door de inspanningen van Peter Smeets. Hij noemt zichzelf pedagogisch begeleider van topvoetballers en gidst hen naar volwassenheid. Hij verdiende ter zake zijn sporen bij RSC Anderlecht (2006-2013) en met de vorming van onder meer Romelu Lukaku. Hij vertelt in de epiloog van het boek over zijn inzichten.

Lieven Maesschalck is een van de vermaardste kinesitherapeuten uit de internationale sportwereld. Hij behoort ook tot het vaste omkaderingsteam van de nationale ploeg en ontleedt vanuit zijn specifieke invalshoek elke speler in een bijlage bij het portret.

Bob Browaey is sporttechnisch coördinator van de Voetbalfederatie Vlaanderen (vfv) en geeft in een introductie op het boek de kernpunten van de Belgische opleidingsfilosofie mee. De tien vedetten van de Premier League passeerden in hun jeugd langs zijn begeleidingsteam.

En *last but not least* kijkt Jim White – een van de meest gezaghebbende journalistieke stemmen – door een Engelse bril naar *The Belgian Invasion*. De columnist van *The Daily Telegraph* is mijn favoriete Engelse voetbalschrijver en geeft op een originele wijze zijn visie weer.

Beste lezer, besef dat u getuige bent van een uniek moment uit de Belgische voetbalgeschiedenis. Laat het goed tot u doordringen en geniet er met volle teugen van.

Veel leesplezier,

Raf Willems

1 mei 2013

Raf Willems (1960) is auteur van 27 voetbalboeken. Voor Lannoo schreef hij onder meer *Barça*, *Baaarça*, de biografie van Birger Jensen en *11 KV Mechelen*, *11 Club Brugge*, *11 RSC Anderlecht*. Hij ontwierp het idee 'voetbal, ambiance & solidariteit', gebaseerd op 'Football in the Community'.

VOORWOORD

BELGIANS

Engelsen hebben in hun doorsnee gesprekjes jarenlang geteerd op een triest verbaal sneertje. Dat ging ongeveer zo: ‘Noem eens een beroemde Belg.’ Dit zinnetje schreeuwde niet meteen om een antwoord, het doel bestond er veel-er uit te kleineren. Het leek wel ontworpen om een volledige natie onder te dompelen in een poel van spot. Gewoon: het vooroordeel deed dienst om een volk belachelijk te maken. En mocht iemand met een werkend stel hersens oprispen dat het land best wel een tiental internationaal gerenommeerde culturele of sportieve helden heeft voortgebracht – van René Magritte tot Hergé, van Audrey Hepburn tot Plastic Bertrand – dan werd dat achteloos weggewuifd, net in functie van het voor ons vanzelfsprekende geintje. België is voor Engelsen nu eenmaal altijd zo’n achterafplekje zonder wereldse uitstraling geweest.

Maar dat is voorbij. Confronteer vandaag gelijk welke Britse voetbalfan met het schertsende praatje en hij schudt prompt een dozijn namen van beroemde Belgen uit de mouw. Allemaal voetballers. Het is tegenwoordig bijvoorbeeld zelfs gemakkelijker een ploeg in lijn te brengen van vermaarde Belgen die in de Engelse Premier League aan de bak komen dan een met spelers van Welshe, Schotse of Ierse origine. Meer zelfs, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid stel je makkelijker een elftal van beroemde Premier League-Belgen samen dan een met louter Engelsmannen.

De Belgische invasie is dus een feit. Elk weekend spelen Belgen op de Engelse velden de pannen van het dak. Ze zijn echt overal.

Net dat fascineerde Raf Willems. Hoe is het zo ver kunnen komen? In dit boek ontrafelt hij de wortels van de revolutie, spreekt hij met iedereen die het huidige succes heeft helpen boetseren en snijdt hij met precisie de reden aan waarom de Belg op dit moment de favoriete buitenlander in de Premier League is.

Dat is zeker geen gemakkelijke missie geweest. Het is niet zo dat het Engelse voetbal een aantal Belgen heeft geïmporteerd om de lege lades in de talentenkast te vullen. Er bestaat namelijk geen ‘standaard-Belg’ in Engeland. Een ‘standaard-Spanjaard’, dat wel. De Iberiërs die de oversteek naar het eiland maakten, neigen veeleer naar het type bedreven spelmakertje: zie Juan Mata (Chelsea) of Santi Cazorla (Arsenal) of David Silva (Manchester City). Maar Belgen vullen echt elke positie op het voetbalveld in. Van sterke doelmannen (Simon Mignolet bij Sunderland) tot dominante verdedigers

(Vincent Kompany bij Manchester City, Thomas Vermaelen bij Arsenal en Jan Vertonghen bij Tottenham) en leidende middenvelders (Marouane Fellaini bij Everton en Moussa Dembélé bij Tottenham) tot flitsende vleugelspelers (Kevin Mirallas bij Everton) tot kolossale spitsen met hulkallures (Romelu Lukaku bij West Bromwich). Plus natuurlijk de twee spelers van wie elke voetbaladept in dit land had gehoopt dat ze Engels waren: de geweldige, onvergelykelijke Eden Hazard bij Chelsea en Christian Benteke, de eenmansvoorhoede van Aston Villa die als een stormram over de tegenstand dendert. Noem eens tien beroemde Belgen? Vandaag kun je blijven opsommen.

Iedereen begrijpt best waarom het Engelse spelletje de jongste jaren graag immigranten omarmt. Die buitenlanders vertolken in ons voetbal een aanvullende rol, maar de inbreng van de Belgen is toch nog van een ander niveau. Ze lijken echt gekneed voor het Engelse spel, via een soort van natuurlijk glijmiddel schuiven ze perfect in de pasvorm. Aanpassingsfase? Maar neen, de Belgen worden opgesteld en bereiken meteen hun piek. Een speler als Kompany lijkt van kindsbeen vergroeid met de geschiedenis en cultuur van het spel in dit land. De kapitein van Manchester City had een voorbeeldfunctie in zijn media-verplichtingen toen zijn club vorig seizoen de titel won. Hij leek te verstaan wat het voor het City-supporterslegioen betekende om eindelijk, na al die jaren, uit de verstikkende schaduw van de buur te treden. Hij was gedistingeerd, beheerst en zelfs ambassadoriaal. In het Etihad-stadion is hij een van de populairste spelers. Een insider vertelde me: Kompany kan niet meer City-man zijn, zelfs al was hij geboren in Manchester.

In Everton schrijft Fellaini aan een soortgelijk verhaal: de speler verpersoonlijkt club en ambities. En bij Aston Villa zijn de krachttoeren van Benteke zowat het enige waaraan supporters zich in een slepende degradatiestrijd hebben kunnen optrekken. Waar je ook gaat, worden Belgen bewonderd.

Natuurlijk hangen scouts van de Premier League aan de deurbel in België. Eerst hebben ze de Franse en Spaanse markt afgeroomd, maar nu – zonder afbreuk te doen aan de verdiensten van Fransen en Spanjaarden – weten managers en trainers dat ook België een hoofdkwartier is van een goede mix van kwaliteit en betrouwbaarheid, zelfs zonder kinderziekten. Het is een verleidelijke bevoorradingsplek geworden.

En weet iemand waarom dat gebeurde? Jawel, Raf Willems. In dit boek verklaart hij hoe de voedingsbodem van de wederzijdse liefde tussen Belgische spelers en de Engelse competitie ontstond. Het is een opmerkelijk en intrigerend verhaal. Elke rechtgeaarde voetballiefhebber zou het moeten lezen.

Jim White

Columnist bij *The Daily Telegraph*

PROLOOG

BOB BROWAEYS

HET BELGISCHE VOETBALOPLEIDINGSMANIFEST

‘FC Barcelona – Real Madrid 5-0, 29 november 2010. Ik beken dat ik een liefhebber ben. De demonstratie van Barça is voor mij het beste voetbal ooit gespeeld. Ik heb die wedstrijd ondertussen uit alle hoeken en kanten geanalyseerd. En tracht er voordeel uit te halen bij het opleiden van de toptalenten van het Belgische voetbal.’

1

De Belgische opleidingsvisie poneert vandaag een identiteit. We streven dominant voetbal na, vanuit een herkenbaar 4-3-3-stramien. Met de U17 verloren we onlangs van Spanje met 2-1, maar hun coach feliciteerde ons met de woorden dat we met 3-1 verdienden te winnen. We speelden beter dan de koningen van het tiki-taka. Mocht er op de tribune iemand gezeten hebben die de teams niet kende, hij zou niet geweten hebben wie Spanje was en wie België. Vroeger verloren we met 6-1 of wonnen we met 1-0 op de counter. Vanuit een gesloten verdediging speculeren op de tegenaanval – zoals de Rode Duivels hun successen behaalden van de jaren zeventig tot negentig – doen we niet meer. Dat komt neer op het gebruik van een speelwijze om een tegenstander te verslaan die beter is. Met Visie 2000 kozen we met de KBVB – naar aanleiding van de slechte prestaties tijdens het EK 2000 in de Lage Landen en het ontbreken van een Belgische opleidingsvisie – resoluut voor een andere route in de opleiding: 4-3-3, maar met een scherp oog voor de nieuwste ontwikkelingen. Ik analyseerde de voorbije jaren de bewegingen van Villa, Xavi, Iniesta en Picqué en volgde ook wat Joachim Löw deed met Duitsland.

2

Bij onze zoektocht naar een blauwdruk keken we in 2000 bij de burens. We ontwikkelden een combinatie van het Nederlandse 4-3-3-systeem – met buitenspelers en gericht op hoog en offensief voetbal – met het Franse tactische inzicht, dat wordt gedoceerd in de Centres de Formations: lezen en controle van een match vanuit een technische suprematie. Intussen hebben we dat geperfectioneerd tot onze eigen visie: de GAG-methode. De globale kijk van Oranje hebben we verbonden met de analytische optie van Les Bleus. We gaan een stapje verder: Globaal-Analytisch-Globaal. GAG, dus. En dat is van ons, van de nieuwe

lichtingen Rode Duivels in de 21ste eeuw. In onze opleiding starten we altijd met een wedstrijdvorm, uit liefde voor het straatvoetbal. Dat is veel meer dan het klassieke ‘matchke’ van vroeger, want we hanteren het zandlopermodel: van het globale afdalen naar het analytische om het probleem op te lossen en zo weer zicht te krijgen op het globale. We leren onze spelers zelf denken en op zoek gaan naar de oplossing. Onze jeugdtrainers bieden een oplossingsmethode aan in plaats van oplossingen. De spelers vertalen die zelf op het veld. Volgens het gezegde: als je iemand een vis geeft, dan heeft hij eten voor één dag. Als je hem leert vissen, dan heeft hij eten voor zijn leven.

3

In onze visie hechten we belang aan drie elementen: fun, opleiding, zone. Via de fun leren we tijdens het spel. Al spelend leren of al lerend spelen. Dat begint bij de vijfjarige, maar het blijft aanwezig bij de prof. Onder opleiding begrijpen we de individuele ontwikkeling, die op zevenjarige leeftijd van start gaat na de ‘exploratie’ van de bal en die theoretisch duurt tot het zeventiende jaar, maar eigenlijk doorloopt in een perfectioneringsfase tot en met de integratie in het eerste elftal. En met de keuze voor zone in plaats van voor mandekking openen we de mogelijkheid tot het leren begrijpen van het spel: initiatieven ontplooiën, beslissingen nemen, communicatie, concentratie.

Bring brains into muscles: we stapten af van het plan libero-mandekker en ruilden dat voor twee meedenkende centrale verdedigers. En langzamerhand verlieten we de piste van de buitenspeler die in volle snelheid de lijn deed maar verder vooral statische voorzetten aanbracht.

4

We evalueerden ons opleidingsmodel voortdurend en veranderden daarom van 7-7, 9-9 en 11-11 naar 8-8 en 11-11. En we beginnen met 2-2 en 5-5. Dit heeft een woordje uitleg. Voor de leeftijd tot zeven jaar laten we alleen maar dribbelen in een 1-1 en met een keeper. Tot ze de dribbel onder de knie hebben. Via het samenspel in de *five-a-side* belanden we dan bij de 8-8, die we verkiezen boven de 7-7. Omdat het ons de mogelijkheid tot een dubbele ruit geeft: zo maak je pedagogische progressie van de enkele naar de dubbele ruit en vermijd je het vervelende defensieve vierkant dat ontstaat in een 4-2-3-1. Dan lopen die twee verdedigende middenvelders in de weg en is infiltratie – zoals bij de zogenaamde Picquérun, die onze verdedigers instuderen – niet mogelijk. Het systeem van Barça golft tijdens de match op en neer van 4-3-3 naar 4-1-4-1. Deze veldbezetting biedt de mogelijkheid tot de meeste driehoeken. Willen we de jeugd zo goed mogelijk opleiden, dan ligt 4-3-3 met een aanvallende driehoek (punt naar achteren) voor de hand, want die vorm nodigt uit tot de meeste profielen, acties en driehoeken.

Onze, weliswaar onbereikbare, doelstelling? Honderd procent balbezit houden. Een individuele actie is geen teken van egoïsme in onze visie. Wel integendeel. Onze spelers proberen beslissend te zijn voor de ploeg wanneer die actie wordt gemaakt. Het contrast met het verleden kan niet groter zijn. In de jaren negentig was het bijna verboden om individuele acties te maken. Tegenwoordig moedigen we dat net aan. Dribbelen is onderdeel van onze opvoeding. Laten we het iedereen op jonge leeftijd aanleren. Met het straatvoetbal als grote voorbeeld, waardoor we ook vele jongeren met een andere origine bereiken en overtuigen. Vanuit dat straatvoetbal scheidt een kind plezier. Die funfactor stimuleren we als hét basisprincipe van de Belgische opleiding. Dat was zeker een bron voor jongens als Simon Mignolet, Thomas Vermaelen, Vincent Kompany, Jan Vertonghen, Moussa Dembélé, Marouane Fellaini, Kevin Mirallas, Eden Hazard, Romelu Lukaku en Christian Benteke, de Rode Duivels die tegenwoordig het mooie weer maken in de Premier League. Ze haalden een deel van hun inspiratie bij het Belgische voetbalopleidingsmanifest. Het zal voor de *next generation* niet anders zijn.

—

Ik vind mij helemaal terug in de uitspraak van Laureano Ruiz, de eigenlijke grondlegger van La Masia, het opleidingscentrum van FC Barcelona. Hij leidt vandaag in de Verenigde Staten de Laureano Ruiz Soccer Academy. Ik geef graag zijn uitgangspunt ter overweging voor de lezer mee: *'One of the main objectives is to teach the players to play beautifully and learn the value of sport in general and soccer, specifically. The Academy will fill the vacuum left by other organizations who strive only for titles and accolades and cast away young players through try-outs where the end result is that only the naturally talented players are picked and the rest discarded. With our step by step method, the ultimate goal is to develop top-level players out of all players who come to our doors and who are willing to work toward this goal.'*

Bob Browaeys

Sporttechnisch coördinator Voetbalfederatie Vlaanderen,
Vlaamse vleugel van de KBVB en nationaal jeugdtrainer KBVB

SIMON MIGNOLET

*He's our keeper, our Belgian keeper,
he's Simon Mignolet*

*(Tune: The Lion Sleeps Tonight,
supporterslied van Sunderlandfans)*

*‘Er is nog werk aan de winkel
want hij mist nog een paar punten.’*

(Jos Beckx, keepersopleider in de zomer van 2009)

PROLOOG

HET BLEEF EVEN STIL TEN HUIZE MIGNOLET...

Het bleef even stil ten huize Mignolet. ‘Ik kijk niet meer’, zegt moeder. Ze kijkt niet meer sinds die verschrikkelijke botsing tussen Emile Heskey en zoon Simon, zondag 30 oktober 2011: verbrijzeling en breuk van neus, oogkas en jukbeen. *‘I don’t blame Emile, it’s part of the job,’* liet de zwaargehavende zoon van onder de ziekenhuisscanner weten. Sindsdien blijft de moeder haar zenuwen niet meer de baas en kijkt ze niet meer. Zegt ze.

Nochtans is haar betrokkenheid groot. Ze weet dat hij zijn handschoenen wegschenkt aan een bedelende kwajongen: *‘Hello Big Si, your gloves please?’* Simon murmelt dan in zichzelf, vertelt ze: ‘Heb ik die knaap een maand geleden al eens niet gezien?’ De kwajongen verdwijnt vervolgens vliegensvlug in de massa en staat er over een maand gegarandeerd opnieuw. ‘Drijft die een handeltje in de handschoenen van mijn zoon?’ vraagt ze zich lachend af. Het is dan druk voor het stadion. Hij deelt rustig handtekeningen uit aan supporters en slaat een praatje met... oude Limburgse bekenden. Ze legt uit hoe die de overtocht per camper van Sint-Truiden naar Sunderland wagen en honderden kilometers langs het woeste landschap van de Engelse East Coast rijden om ‘hun Simon te zien’. Ze is blij dat zij dat ervoor overhebben en dat Simon even tijd voor ze maakt. Want, dat hoort erbij. Net als de circa 1500 gesigioneerde foto’s die zij en haar man elk jaar in Sint-Truiden op aanvraag posten.

Bernadette Stippelmans (1960) komt uit een sportieve familie. Haar vader Luc omgordde ooit de Belgische driekleur als amateurwielerkampioen. Volgens hem heeft Simon zijn karakter. Zelf speelde ze competitief badminton. Bernadette is lerares Frans in combinatie met geschiedenis en godsdienstwetenschap, en engageerde zich na haar huwelijk met Stefan in het plaatselijke verenigingsleven. Ze volgde de liefde van de stad Sint-Truiden naar het deeldorpje Brustem, gaf catechese aan de twaalftarigen en sloot zich als bestuurslid aan bij de Bond van Grote en Jonge Gezinnen. De familie

Mignolet bewoog zich in het warme, sociale, christendemocratische middenveld van weleer. Ze steunde bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 actief de campagne – waarvoor Simon de aftrap gaf op de Grote Markt – van cd&v-parlements lid en voormalig minister van Welzijn Veerle Heeren, sinds de electorale krachtmeting de eerste vrouwelijke burgemeester van Sint-Truiden. Bernadette zetelt namens haar in de beheerraad van het Cultureel Centrum. Ze is nu weer toe aan haar eigen leven, na een decennium van opoffering: ‘We hadden geen keuze, het was alles of niets want het voetbal wacht niet, het voetbal stopt nooit.’ De tocht van Simon naar Sunderland betekende aanvankelijk voor haar een zware dobber. Hij reed altijd met haar mee naar school, ze luchtte in de auto haar hart aan hem omtrent de kleine onhebbelijkheden, de dingen die des mensen zijn: ‘We hadden die dagelijkse babbel en die heb ik serieus gemist sinds zijn vertrek. Dat slijt niet met de tijd. Als hij afwezig blijft op familiefeesten wegens voetbalverplichtingen, dan voel ik dat.’ Kijken, dat doet ze dus niet meer. Daarvoor was de botsing te verschrikkelijk.

Sunderland, het land van de keepers

Ik beeld mij het moment-van-Mignolet in terwijl ik voor het Statue For the Fans sta, een waarlijk uniek standbeeld in de voetballerij: oude man en vrouw op leeftijd, jong meisje en puberjongen, gedrapeerd met een rood-witte sjaal. Mooie tekst: *All generations come together at the Stadium of the Light. A love of the Lads had bonded together supporters for more than 125 years and will be for many years in the future. At Sunderland, it is this statue to the Fans that has pride of place. We share this vision and bond because Sunderland AFC is for us all.*

Het is intussen een traditioneel tafereel geworden na elke thuiswedstrijd: de keeper die zich tussen de samendrommende mensen begeeft en autogrammen uitdeelt. Volgens de mediamedewerker is Mignolet een van de populairste doelmannen uit de geschiedenis van de Black Cats. Dat wil wat zeggen, want Sunderland, dat is het land van de keepers.

Het is hartje winter als ik logeer in het Roker Lodge, op de dijk aan de baai die, via de vuurtorenroute, uitmondt in de Noordzee. Ik heb uitzicht op het water vanachter een pimpelpaarse gevel. Die gevels hebben overigens alle kleuren, daar aan de kustlijn. Het hotel dateert uit de late negentiende eeuw, toen Sunderland via het mythische Roker Park hét begrip was. Daar werd destijds hogeschoolvoetbal opgevoerd door The Team of All the Talents. Tussen 1892 en 1913, in de oertijd van het Engelse voetbal, reeg Sunderland een prachtig palmares aan elkaar. Ik ontdek het snuffelend in het naslagwerk *The Football League 1888-1988. The Official Illustrated History*: vijf keer kampioen, drie tweede plaatsen, vier keer derde. In het hotel kan men er niet naast

kijken: het gebrilde barmeisje wijst me de foto-achter-glas aan van het elftal dat in 1912-1913 de landstitel behaalde en ook de finale van de FA Cup verloor. Getuige daarvan de twee medailles en een authentiek shirt. Dit jaar viert dat shirt zijn honderdste verjaardag. In diezelfde periode kuste ook aartsrivaal Newcastle United drie keer de schaal zodat de rivierdelta van Tyne en Wear – de scheidingslijn tussen de twee steden – met recht en reden het voetbalcentrum van de natie mocht worden genoemd.

Roker Avenue verbindt de eeuwige zee met het hypermoderne Stadium of the Light. Die Avenue getuigt van vergankelijkheid, want verroeste scheepswerven en verstilde steenkoolschachten bepalen de landschapslijn. Een wandeling bij een ijskoude bries mengt de tijden door elkaar: The Miners Hall 1894, Hebron Church, The Salvation Army maar ook Cleopatra's Beauty Clinic, George's Community's Café – een praatkroeg die tegelijk drugsverslaafden opvangt – en een gezellige koffietaverne waar oude soulhits worden gedraaid, van Otis Reading over The Drifters tot Barry White. Vele arbeidershuisjes zijn in rode en witte kleuren geschilderd. Ik volg de rivierloop naar het stadion. *The Long and Winding Road* zongen The Beatles en de wind blaast je weg aan het standbeeld van Bob Stokoe: The Manager, The Man, The Memory, The Moment... Sunderland – Leeds United 1-0, FA Cup Finale 1973. Tweedeklasser klopt Europese topper op Wembley, doelpunt van de intussen betreurde Ian Porterfield, onmogelijke redding van clubicoon en dito ambassadeur Jim Montgomery. Ik zag het, met mijn ogen, de Belgische televisie zond destijds Wembley uit als jaarlijks voetbalhoogtepunt.

Een enorm *pit wheel* symboliseert het industriële erfgoed. In 1996 sloot de laatste mijn hier zijn deuren: het Stadium of the Light werd er neergezet en naar genoemd. Wie via de achterkant nadert, staat vanzelf even stil bij de brandende Davylamp. Voorzitter Bob Murray sprak een rede uit bij de eerstesteenlegging in 1997: *'This Davy Lamp which marks the approach to the Sunderland Stadium of the Light symbolises all the proud industrial heritage of the region. For many years miners carried with them a Davy Lamp to light the way forward. The sculpture stands as a permanent tribute to the memory of all those men and their families who took part in traditional industries.'*

De inkomhal nodigt uit met een muurvullend schilderij van Thomas Henry over de *title decider* tussen Sunderland en Aston Villa in 1895. Het was de glorie-tijd van de verbluffende Schotse doelman Ned Doig (1866-1919). In de catacomben hangen foto's van Jim Montgomery (1943) en van zijn fenomenale FA Cup Final Best Save Ever in 1973: een magistrale dubbele zweefsprong binnen drie seconden bij opeenvolgende pogingen van Leedsinternationals Cherry en Lorimer. Montgomery voert met 627 wedstrijden de *eternal list* van Sunderland aan. Op drie figureert de fiere Doig met 457 verschijningen, slechts een minder dan nummer twee Len Ashurst, maar een administratieve blunder kostte hem

zijn eerste wedstrijd en het verlies van twee punten voor Sunderland. Eigenlijk is Ned Doig – *the king of the clean sheets* en het sobere sluitstuk van vier kampioenenformaties en drie vicekampioenen tussen 1890 en 1904 – *the best player ever*. Doig schaaftde volgens historici op maniakale wijze zijn techniek bij en was met voorsprong de beste Britse doelman van zijn tijd: de eerste die de bal met links én rechts tot over de middenlijn kon uitgooien! Ook op de klassieke *long ball* bedacht hij een primeurtje: punchen in de lucht en vervolgens plukken terwijl de anderen altijd een corner weggaven. Montgomery – als reservekeeper nog teamgenoot van... Martin O'Neill bij de winst in de Europacup der Landskampioenen editie 1980 met Nottingham Forest – en Ashurst vertoefden de helft van hun rood-witte loopbaan in de tweede afdeling, maar Doig daarentegen zette ook nog eens meer dan tweehonderd keer zijn keeperspet op in toen nog prestigieuze demonstratiematches. Reden te over om hem hier en nu uit te roepen tot Black Cat of the Century.

Sunderland eert zijn doelmannen. Het is het land van de keepers, dat van Jim Montgomery en van Ned Doig. De krullenbol en de knevel: seventies hair-look versus vettige-fin-de-siècle-snor. De vrouwen wisten wat ze wilden destijds, liefst tien Sunderlandkampioenen droegen de snorpunten gesteven om de mondhoek.

Op 1 januari 2012 deed Simon Mignolet zijn wonderbaarlijke wederopstanding, minder dan tien weken na de crashende clash met Heskey. Als gevolg van de ziekte van zijn vervanger werd hij onverwacht – en met slechts drie trainingen in de benen – tegen leider Manchester City in het elftal gedropt. Simon-met-het-masker hield de nul en Sunderland scoorde in de laatste seconde het enige doelpunt. Het Stadion of the Light stond als nooit tevoren in lichterlaaie. Coach Martin O'Neill promoveerde Mignolet prompt tot *'best goalkeeper in the world'*. Sunderland is het land van de keepers: er loopt een lijn van Montgomery over Doig naar Mignolet. Zou de moeder toch niet stiekem naar haar zoon hebben gekeken toen?

Het veldje van vader, waar het allemaal begon...

'Toch jammer dat ik er nooit een foto van heb genomen. Hier was... hier was het.' Vader Mignolet wijst naar het huis naast zijn woning. Dik vijftien jaar geleden lag er een veldje waarop hij met zijn beide zoons voetbalde. Daar krabde hij zich op een bepaald moment achter de oren: zit er misschien toch iets in deze jongen? Doelend op zoon Simon, denkend aan zijn eigen jeugd, als... doelman. Stefan Mignolet (1961) woelt ter zake niet graag zijn verleden om: dat van de uiteengespatte droom, de gemiste kans.

De jongeman uit Brustem, een klein dorpje bij Sint-Truiden, had zeker talent, al zegt hij het zelf, maar uit zijn mond klinkt het niet borstklopperig.

De gepassioneerde toneelspeler staat al twintig jaar op de planken bij het plaatselijke amateurtheater. Zijn favoriete rol is die van het onhandige, komische typetje dat met alles weggkomt. Hij viel er al meer dan eens voor in de prijzen, onder meer zijn verschijning in *Drinken de goden Duvel* werd gelauwerd. Hij vertolkte er met verve de rol van een dronken God, onder het motto zat, zot of God? Hij sloeg volgens het scenario dertien Duvels achterover: ‘Avond na avond. Sommigen dachten dat ik dat écht deed. Gelukkig was het namaakbier. Ik hou niet zo van Duvel, maar het gevolg is wel dat ik van iedereen tegenwoordig een kratje Duvel cadeau krijg.’

Van zijn tiende tot zesentwintigste verdedigde hij de kleuren van de plaatselijke Voetbal Vereniging, een half leven later eisen de vele duikpartijen hun tol met een knieoperatie: ‘Mijn sterke punten: corners en vrije trappen. Voorzetten aan het penaltypunt? Die waren voor mij. Simon jent me wel met het feit dat de ballen toen hoger werden gegeven en langzamer daalden. Vandaag vallen ze inderdaad veel strakker, dat moet ik toegeven. Op de lijn kon ik ook uit de voeten maar in de man-op-man, het sterke punt van Simon, schoot ik tekort. Op mijn zestiende nodigde stvv me uit en ik mocht zelfs even proeven van een training met de eerste selectie. De coach van de Uefa’s (nationale elitegroep van 16-18) verstopte zijn enthousiasme voor mij niet en bood me een perspectief. Alles leek in kannen en kruiken, maar toen de voorzitter van VV Brustem zijn *kribbelke* onder het contract moest zetten, blokkeerde hij de transfer. Zijn zoon was mijn concurrent en hij kon het niet hebben dat ik hogerop raakte. Hij weigerde en destijds was je eigendom van de club. Vandaag vraag ik me nog steeds af: wie weet waar ik was geëindigd? stvv speelde altijd in tweede en eerste klasse. Nu bleef het bij VV Brustem, op het niveau van provinciale. Ik gaf er na de geboorte van Simon de brui aan. Ik koos toen voor mijn gezinsleven en voor de opvoeding van mijn twee zonen. Ik zwoer wel de dure eed aan mijn vrouw: wat ik aan de hand heb gehad, zullen zij nooit beleven. Die frustratie bleef in mij zitten. Ik verwijt mijn pa, een doodbrave mens, niets want voetbal was zijn wereld niet. Ik zou er echter over waken dat mijn zonen, mochten zij het talent hebben, alle kansen zouden krijgen. Ik ben nu blij dat ik dat heb volgehouden. Aanvankelijk weet je niet wat je kinderen waard zijn, maar toen ik Simon op zijn vijftiende bezig zag op ons veldje, begon het bij mij te dagen: zou er toch iets in die jongen zitten?’

Vader Mignolet had het goed bekeken. Hij was niet voor niets in zijn jeugd een fan geweest van de Duitse doelman Sepp Maier: wereldkampioen met de Mannschaft in 1974 en drie keer Europacup der Landskampioenen met Bayern München. Compleet én carnavalesk tegelijk. Dat lag vader Mignolet wel. Hij had een zeker talent, al zegt hij het zelf: ‘Simon lachte dat altijd weg,

maar later vernam hij toch de bevestiging van anderen: *ge moet het van uw vader hebben, manneke*. Een bewijs van het vele veldwerk, in de vorm van fotografie, ontbreekt jammer genoeg.’ De muzikliefhebber – drie blaasinstrumenten in de fanfare – droomde van een loopbaan als discjockey op de radio, naar het voorbeeld van zijn favoriete zender Hilversum 3. Hij houdt nog steeds van Queen en Golden Earring, maar de studie lokte hem naar de elektronica... en vliegtuigmechanica. Hij koos in het begin van de jaren tachtig – mede onder druk van de economische crisis – voor een job bij landsverdediging: eerst op de luchthaven van Bierset, later in de legerbasis in de eigen gemeente. De jeugdige Simon scherste altijd dat hij dit ook als droomjob zag: ‘Veel geld verdienen om niets te doen.’ Vader Mignolet weerlegt zonder verpinken: ‘Dat van dat veel geld is een fabeltje maar ik had wel vrije tijd genoeg. Het hielp me in de begeleiding van Simon en bij de verre verplaatsingen voor de trainingen van de nationale jeugdselecties.’

In Brustem was het goed toeven. Simon kende er een gelukkige jeugd. Voetbal slorpte veel aandacht op in het gezin want broer Wouter, vier jaar ouder, had een meer dan minimale begaafdheid en klom even op tot het niveau van tweede klasse. Moeder stond enigszins huiverachtig tegenover het wilde gedoe en schoof aanvankelijk haar goedkeuring voor een aansluitingskaart *op de lange baan*, zoals dat heet. Het gezin Mignolet stak stabiel in elkaar. Er hingen vreugde en plezier in de lucht, de jaarlijkse vakanties kregen een democratische planning en de broers, die haalden al eens kattenkwaad uit, maar buiten de lijnen kleuren zat niet in hun aard: op school noch in het openbare leven. Blijf wie je bent, in Brustem. Dat verwacht de goegemeente in het fruitdorp, waar alle families wel een boomgaard hebben. De grootouders van Simon teelden kersen: in de zomer kwam hij er met zijn vele neven en nichten plukken tot zijn handen er purperrood van zagen. Nadien plonsten ze in het boerderijzwembad. De Haspengouwse karaktertrek bij uitstek: eerst wroeten, dan gezelligheid.

Voor voetbal, volk en vuur

Sint-Truiden. stvv. Stayen, het stadion. Welkom in de hel, het zat bij de Mignolets in de genen. Vader en zoons supporterden hevig voor ‘de club van voetbal, volk en vuur’. De mensen vormen er een ras apart, naar men zegt. Niemand die beter dat gevoel kan vertalen dan Guido Brepoels, de huidige coach van stvv en, op negen maanden na, sinds 2008 de sportieve beleidsbepaler van de geel-blauwen. Ik druk hem de hand in het standingvolle Grand Café Stayen, waarvan de buitenwand uitzicht geeft op het veld. Guido Brepoels praat over het vuur, het temperament en het harde labeur van het

volk van de streek. De klei vraagt om geploegd te worden, ook op zondag bij het voetbal: scherpe tackles, kilometers malen, bikkelen voor elke centimeter, knokken tegen de dikke nekken. De scalpen van Anderlecht, Standard en Club Brugge sieren al jaren de muur. Ze zakken met een ei in de broek af naar 'de Hel van Stayen'.

Guido Brepoels grinnikt: in die omgeving kwam Simon-de-jongen tot wasdom. Om dit proces te versnellen, hakte hij, de coach, een van zijn dikste knopen door: 'Sint-Truiden leefde op een wolk, we zaten in de euforie na onze titel in tweede klasse in 2009. De amper 21-jarige Simon Mignolet had uitstekend gepresteerd. De supporters droegen hem op handen en trakteerden hem op het etiket Man van het Seizoen.

Eén jaar eerder zat hij nog in zak en as na de degradatie uit eerste klasse, na een niet al te beste beurt van hem. Het bestuur twijfelde, maar gelukkig kwam er een bod van AA Gent op de andere doelman Frank Boeckx. Mignolet herstelde zich en werd vaste waarde, mede dankzij het secure werk van keepers-trainer Poll Peters. Simon bouwde met hem een sterke band op. Ik was zeker niet ontevreden over Peters, die al meer dan een decennium aan stvv was verbonden. Toch twijfelde ik en voelde de noodzaak aan om Mignolet aan een toptrainer te koppelen. Ik bood Jos Beckx de job aan. Bij KRC Genk had die onder meer Koen Casteels en Thibaut Courtois van de beloften naar de selectie van het eerste elftal begeleid. Ik zag hem een paar keer spiedend scouten op ons veld. Ik begreep dat Genk ook belangstelling toonde. Ik polste hem over Simon, benieuwd naar zijn advies. Hij reageerde nogal laconiek: hij mist nog een paar dingen. Ik keek verrast op, ongeveer iedereen loofde Mignolet tot in de hemel en hier stond iemand met relativerende visie. Ik hoorde hem vervolgens droogweg zeggen dat hij hem goed genoeg achtte voor KRC Genk, met een aantal werkpunten. Daarna voegde hij er fijntjes aan toe: ik kan hem die aanleren. Ik wist voldoende, want ik was overtuigd van de groei mogelijkheden van Mignolet. De laatste stap, daar huurde ik deze Jos Beckx voor in, een enigszins gereserveerde man met een aparte flair. Aanvankelijk was Simon niet echt gelukkig met de beslissing, vanwege zijn respect voor Poll Peters. Vandaag vermoed ik dat hij niemand dankbaarder is dan Jos Beckx. Ik weet dat ze nog steeds contact hebben met elkaar, af en toe bellen en zelfs praten over wedstrijdsituaties in de Premier League. Ik werkte met het principe dat een jonge speler uit de eigen jeugdopleiding voorrang krijgt op voorwaarde dat hij beter is dan zijn concurrent. Daarom haalde ik opgelucht adem dat ik in mijn eerste seizoen als stvv-trainer een beroep kon doen op Mignolet. In een volle Bosuil op R Antwerp FC pakte hij een wereldpartij en bleef overeind in enkele kritieke een-tegen-eensituaties. We grepen daar na vijf matches de koppositie en gaven die nooit meer af. Ik liet mijn elftal hoog spelen en verwachtte dus van hem zowel voetballend vermogen als coaching.

Niet vanzelfsprekend voor iemand van zijn leeftijd. Dat werd ook niet meteen aanvaard door de oudere garde. Hij diende dus nog open te bloeien. Het viel mij op dat hij steeds vroeg om extra trainingssessies. Het jaar van zijn debuut in eerste klasse slikte hij domme goals, toonde onzekerheid bij het uitverdedigen en zakte geregeld door het spreekwoordelijke ijs. Dat beeld over hem bleef lang hangen, ook in de bestuurskamer. Daarom was de komst van Jos Beckx cruciaal. Toen we één seizoen later op de zesde speeldag Anderlecht klopten met 2-1 en stvv zelfs even de leiding van het klassement haalde, was eindelijk iedereen overtuigd van zijn kwaliteiten. Aan het einde van het seizoen verbaasden we met onze vierde plaats, die in grote mate aan zijn secure keeperswerk te danken was. Ik wist toen diep in mijn binnenste dat hij het zeker zou maken als een topkeeper indien hij zo bleef evolueren en met beide voeten op de grond zou blijven staan.'

Sunderland AFC deed toen een bod op hem dat men niet kon weigeren. Hij vertrok in de zomer van 2010 voor drie miljoen euro, terwijl hij een dikke zeven jaar eerder nog door stvv werd *afgetest* als... middenvelder. Inderdaad, het evaluatierapport was niet gunstig voor hem. Broer Wouter dwong toen een plaatsje af in de kern van tweedeklasser KVK Tienen en hem volgen lag voor de hand. De test was geslaagd maar... er liepen al genoeg spelers van zijn soort rond. Hij vatte de hint en vertelde zijn vader dat hij in diens voetsporen wilde treden. Die polste bij provincialer Sporting Aalst en hij nam de kans meteen te baat. Goed één jaar later rond dezelfde tijd schoof... stvv hem een contract onder de neus. Op zijn zeventiende ontving hij de uitnodiging die pa door omstandigheden aan zich had zien voorbijtrekken: probeer het eens bij de reserves, vriend. Simon noemt het nu de beste keuze – die van zijn hart – van zijn leven: af te zakken naar een provincialer om er het keepen te ontdekken. Hij voelde in de matchkes met zijn broer op het pleintje dat hij dat liever deed dan voetballen. Vader nam hem toen toch apart: hij kende de gevaren van het vak en vertelde over de aparte status van de keeper. En dat je diende te beseffen dat elke bal die over de lijn rolt, langs jou passeert... Hij luisterde goed naar zijn verhaal, maar opteerde toch voor de challenge. Hij wist wat hij wilde.

De kop van de keeper

Er is nog werk aan de winkel... maar als die kerel in staat is om zijn minpunten te verbeteren, dan wordt hij zonder twijfel een keeper voor eerste klasse. Zo dacht Jos Beckx aanvankelijk over hem. Beckx stond zelf tot zijn veertigste tussen de palen bij tweede- en derdeklassers. Hij genoot regionale bekendheid als doelman die onmogelijke reddingen op de lijn afwisselde met nerveuzere tussenkomsten in het pak. Hij bestudeerde grondig het eigen gedrag en

ontwierp een filosofie, gebaseerd op de gedachte van de zelfcorrectie. Is men bereid zichzelf ter discussie te stellen en te leren van zijn fouten? Jos Beckx: ‘Geef mij een keeper van 1,90 meter met een goede kop vol verstand en dan is veel haalbaar. Ik geloof niet dat een topkeeper een beetje gek moet zijn. Ik hou van jongens die met hun zaak bezig zijn en ballen pakken. Ik voelde dus bij Simon: hij heeft iets.’

Toch viel het Jos Beckx op: dat slechte en veel te trage voetenwerk. Snel bewegen tussen de palen? Neen, dat ontbrak bij hem. Jos Beckx: ‘Hij oogde aanvankelijk zelfs log en in dat geval is je lengte geen bondgenoot. Mijn standpunt: je voeten brengen je waar je handen moeten zijn. De sleutel ligt verborgen in... de bokssport. Dans als een bokser, met kleine, snelle en wendbare pasjes. Hij had aanvankelijk nogal plumpe stappen, dus het kwam er nu op aan om dit zo snel mogelijk te wijzigen. Dat is mijn uitgangspunt: snel bewegen in de doelmond. Als je dat proces hebt afgerond, volgt les twee: bij een zweefsprong ga je naar de bal met je buitenste hand, zodat je reikwijdte groter wordt. Dat moet je begrijpen en er vervolgens lang op oefenen want je hebt lenigheid nodig voor deze moeilijke technische oefening. Aanvankelijk tastte hij mis, maar de tweede keer lukte het al beter. Na een aantal weken had hij de dingen beet. Hij ging ermee slapen en stond ermee op. Het is niet voor iedereen weggelegd.’

Jos Beckx raakte vooral onder de indruk van het brein van zijn poulain. Het staaft hem in zijn stellige overtuiging: ‘Zijn grootste pluspunt? Die kop! Niemand krijgt hem gek. Tien mensen of tienduizend, dat blijft voor hem hetzelfde. Volledig zijn verdienste, want daar heb je als trainer weinig vat op. Zijn ouders hielden hem met zijn voeten op de grond. Dan moet je als begeleider dankbaar zijn.’ Beckx benadrukt het: de kop, de kop, niets dan de kop. Heeft iemand meer talent en een mindere kop? Dan wint de kop, het leven lijkt soms simpel. Ook in het concept van Jos Beckx, maar dat is het eigenlijk niet: ‘Het is voor iedereen verschillend. Dát is mijn concept. Ik analyseer eerst en beslis dan. Ik observeerde veertien dagen de doelman Simon Mignolet in de meeste oefenvormen. Klinkt een beetje raar als omschrijving, maar zo ga ik aan de slag. Dan noteer ik mijn programma voor hem. Ik onderzoek wat er moest verbeteren. Het voetenwerk, zoals al aangestipt. En ook: het snelle overeind komen. Hij had telkens één hand nodig om zich op te duwen en je kunt maar beter je handen vrijhouden om ballen te verwerken, anders ben je te laat. Hij kreeg dan zijwaartse ballen te verduren en diende snel overeind te krabbelen om een tweede bal te verwerken: dus trainen, trainen, trainen. Bal niet hebben? Meteen weer recht! Toen hij de Trofee Beste Doelman won, porde ik hem aan: en nu de nationale ploeg. Op termijn is de doorslaggevende factor: zowel de bereidheid als de kunde om die vooruitgang te boeken. Het duurde even voor ik hem overtuigd had van mijn visie. Soms debatteerden we even. Het

moet er wel in gaan, hè. Vanaf het ogenblik dat hij voelde dat het hem beter zou maken, liet hij zijn bezwaren varen.’

Toen voor het eerst een belangrijke internationale scout zich meldde voor Simon, beging hij een blunder. De man belde ’s avonds met Beckx om nog enkele technische kwesties uit te klaren. Hij liep over van enthousiasme. Nochtans had Simon er *een op zijn klak*, zoals dat heet. Jos Beckx: ‘De scout had het goed gezien. Bij de volgende bal stond Simon er opnieuw. Hij klasseerde de blunder meteen en doorstond de druk goed. Veel doelmannen zijn dan de kluts kwijt, op Simon heeft dat geen effect. Ik heb dat mentale bij hem niet echt moeten bijsturen. Na een mindere partij laste ik een stevige training in, zodat hij weer voeling kreeg met de bal en het kopje leeg kon maken. Ik babbelde ook met hem. Dat hielp hem over zijn dood punt heen. Het is de kunst om iemand te brengen die het in zich heeft. De kracht van Simon was dat hij zich zelfs over een bepaald punt heen nog wist te perfectioneren. Je speelt daar op in door variatie in je oefenaanbod op basis van de kwaliteiten van de keeper. Dat vergt voortdurend onderzoek: kijken, kijken, kijken. Je mag de mooiste training geven die te bedenken valt, als ze niet op het lijf geschreven is van je doelman, dan blijft dat een vorm van demonstratie. Blijf op zoek gaan naar de gebreken, dat is de moeilijkste maar efficiëntste weg. Daarom investeer ik elke dag in de studie: de keeper staat altijd centraal. Zo ging het ook met Simon Mignolet.’

Die dus zijn minpunten heeft weggewerkt. Toen hij vertrok naar Sunderland, sprak Jos Beckx andere taal dan in het begin. Hij gaf aan TV Limburg zijn onverbloemde mening: ‘Simon bezit de basis om te slagen in de Premier League.’ Vandaag voegt hij daar nog iets aan toe: ‘Wat heeft Petr Czech meer dan hij? Ervaring, maar speelt hij beter? Simon brengt nu al rust. Dat is een zeldzaamheid op die leeftijd. De kop, die goede kop. Zou ik hem nog iets kunnen bijleren vandaag? Dat weet ik niet, ik pas mijn gouden regel van de individuele methode toe: veertien dagen observeren en dan zal ik je zeggen waar er nog werk aan de winkel is.’ Jos Beckx blijft zijn onverstoorbare zelf.

Concentratie, vertrouwen, ervaring

Simon Mignolet woont niet in Sunderland. Hij houdt van de heerlijke, trouwe fans, maar hij kon er op den duur niet meer ongestoord op straat lopen. Daarom verkoos hij de anonimiteit van... Newcastle omdat hij er kan verdwijnen in de massa. Ik tref hem in een hotel aan de rand van het centrum, met uitzicht op de bekende groene Tyne Bridge. Hij woont op wandelafstand van St. James’ Park – het stadion van de tegenpartij – en grijpt me even bij de arm om het belang van de rivaliteit tussen zwart-witte Magpies en rood-witte

Black Cats te duiden: *the river derby Tyne/Wear*, man, man, man! De rivieren houden de concurrerende steden uiteen, maar de emoties lopen in elkaar over. De confrontatie is volgens hem de scherpste van het Engelse voetbal: 'De sfeer tart alle verbeelding. Dat begint al drie weken vooraf. Winst geeft uiteraard een heerlijk gevoel, maar bij verlies ga ik toch over tot de orde van de dag. Je voelt aan alles dat dit het moment van het jaar is.' Zijn ervaringen bij Sunderland AFC maken van hem een tevreden mens. Hij is er gelukkig. Dankzij de beoefening van wat hij als een bedrijfsbezigheid beschouwt: het keeperswerk.

De beroemde filosoof Albert Camus was in zijn vrije tijd amateurdoelman. Hij verkoos op latere leeftijd een voetbalwedstrijd boven een literaire lezing. Vanuit de eigen ervaring keek hij vol mededogen naar 'de-persoon-tussen-de-palen': schuif de schuld nooit op de doelman, want de bal gaat steeds een andere kant uit dan je wenst.

Poneer eens enkele doelstellingen van die doelman, *that's the question*, Simon Mignolet. Daar komt-ie met drie ondubbelzinnige richtlijnen. Met name, regel één: vermijd ze, die tegengoal, en men laat je sowieso met rust. Regel twee: maak zo weinig mogelijk fouten. Dan klinkt het antwoord neen op de vervelendste der vragen: kon hij niet meer doen dan dat? Regel drie: sta er opnieuw en het liefst al bij de volgende bal. Daar zit een addertje onder het gras, dit vereist een zenvorm van zelfverzekerdheid. Simon Mignolet: 'Je pareert op training duizend ballen en je hebt tijdens de wedstrijd pech. Mij overkwam het in het thuisduel tegen West Bromwich Albion. Wat doe ik dan?' Inderdaad, wat doet een mens dan? Hij vroeg zich vier dingen af: is hij goed bezig, steunt de coach hem, vertrouwen de maats hem en hoe reageert het publiek? Simon Mignolet bekende meteen schuld: *sorry boys, it's mine!* De coach repliceerde dat hij zeer blij was met hem en de spelers antwoordden in koor dat ze dit voor hem zouden rechtzetten: *'No, no Simon, we'll get it right for you. You saved us a lot this year. Don't worry about that.'* Het ontroerendste was de respons van de fans. Zelden gezien: ze scandeerden zijn naam, nadat *Big Si* dus een doelpunt op zijn geweten had! De conclusie die hij uit een mistasten trekt, maakt hem sterker. Bij een effectvolle voorzet, lang geleden, tijdens een degradatieduel tussen stvv en SK Roeselare, zat zijn interpretatie er volkomen naast. Hij was zeventien en leerde de knop in zijn hoofd dáár om te draaien. Zo groeide dat rustgevende devies: laat het hoofd nooit hangen, doe geen gekke dingen, speel je rol in de match. Simon Mignolet onderscheidt drie kernfactoren: 'Ik heb mezelf moeten bewijzen bij Sunderland. Men haalde me als tweede keeper, maar de Schotse international Gordon leed aan een langdurige blessure. Ik keepste mijn eerste zeven duels op het hoogste niveau zonder dat ik in de fout ging. Hoeveel doelmannen ervoeren dit anders? Het tastte hun loopbaan aan. Ik probeer mij te concentreren en laat de twijfel niet in mijn hoofd sluipen.

Concentratie verbind ik met inzet, zodat ik me niets kan verwijten. Na concentratie volgt het vertrouwen. En de derde factor heet ervaring. Concentratie, vertrouwen, ervaring: het is de heilige drie-eenheid van de doelman. Dan redeneren spelers en publiek uiteindelijk na een wat minder optreden: *there's always a next game!* Je dwingt dit eerst af op training zodat ze je kunde aan den lijve ervaren. Hoe gezaghebbend ben je voor je defensie, zonder haar angst in te boezemen? Rust, normaal gedrag, geen grote mond. Dan komt het wederzijds respect. Bij Sunderland staat een monument als John O'Shea op de libero: dik 300 duels voor Manchester United, Champions League en een landstitel of vijf. Ik commandeer hem even fel als om het even wie en hij pikt dat van mij. Mijn vader spelde mij deze les: informeer als doelman je maats, om het even op welk niveau je speelt. Ik geef dus aan wat ik zie gebeuren, ik ben een commanderende keeper zonder dat ik in het wilde weg ga slaan. Na de blunder tegen WBA boog ik het hoofd. Het vertrouwen in mij is groot, precies dankzij de concentratie en de ervaring. *Experience*, het moeilijkste element, want je beheerst het vak nooit voor de volle honderd procent. Zelfs bij het afscheid zul je nog vaststellen: *dát kon ik niet.*'

Dat zijn alvast wijze woorden over een metier dat eigenlijk niet volledig te ontraadselen valt. En dat één ingrediënt bevat dat meestal over het hoofd wordt gezien: angst.

Angst weg, nuchterheid troef

Angst voor de hoge bal, voor de strafschoep, voor de blessure. De angst van de keeper tout court. Simon Mignolet ontwikkelde op het irrationele gevoel een methodische kijk: 'Ban de angst! Hoge bal? *So what?* Zeker, dat is het moeilijkste onderdeel. Je wordt niet meteen beschermd door het denkpatroon in Engeland. Men redeneert hier als volgt: de keeper mag springen en de bal met zijn hand pakken, dus heeft hij een voordeel. Dát is de aard van het beestje: sommige clubs brengen iets ten tonele wat meer op rugby lijkt. Ik denk aan Stoke City, waar Marouane (Fellaini) zijn rode kaart kreeg wegens zijn kopstoot. Hij moet nochtans niet klagen, hoor, want hij durft er ook in vliegen. Ik heb één zwaar luchtduel met hem uitgevchten, toen eindigde hij wel onder mij, haha. Wat doen bijvoorbeeld de spelers van Barça bij een hoekschoep? Ze geven hem kort want ze verkiezen de opbouw. Hier zegt men: *put the ball on top to the goalie. Let him deal with it, let him make the mistake.* In het Engelse kick-and-rush speculeert men op de fout van de doelman. Ze schoppen van alle kanten die bal naar voren, je hebt vijf seconden om de situatie in te schatten. Dat is op mentaal gebied de zwaarste uitdaging voor een doelman. Ik besefte dat niet in mijn eerste zeven matches. Misschien maar goed ook, ik heb

er daardoor niet moeten over nadenken. Ik denk dat dit mijn sterkste kwaliteit is: mijn hoofd. Dat talent bezit ik: weten wanneer te wachten. Dat zit diep vanbinnen, dat heeft men of niet. Dat valt heel moeilijk aan te leren, het hoofd, de rust. Dat is toch ook het gevolg van mijn opvoeding en van hoe ik door het leven stap. Ik ben het niet eens met het gezegde dat elke keeper zo gek moet zijn als een deur. Integendeel, ik ben de denkende doelman.'

Daar is Rodin, met keepershandschoenen. In de standbeeldrij aan Stadium of the Light kan er over enkele jaren nog wel eentje bij. Verklaart dat ook waarom het gezegde over de angst van de doelman voor de strafschop niet van toepassing is op hem? Simon Mignolet: 'Een elfmeter valt in principe niet te stoppen. Er bestaat geen geheim. Ik geloof de keepers niet die het tegendeel beweren. Het is zuiver geluk. Het is onzin om te zeggen dat je aan de aanloop kunt zien waar de bal zal belanden. Volgens de wetenschap loopt elke speler immers op een andere wijze bij zijn trap.' Angst? Niet voor de hoge bal, evenmin voor de strafschop. Toch op zijn minst voor de blessure?

Wat gebeurde er met Simon na de wrijving met Emile Heskey? Bleef er diep vanbinnen werkelijk niets van hangen? Welnee! Simon Mignolet: 'Hoge bal, ik bokste, hij kopte. Pure pech, pure pech. Schade aan oogkas, neus en jukbeen. Dat deed pijn. Iedereen verwedde er wel iets op dat ik niet meer dezelfde durf zou tonen om in duel te gaan. Ik droeg een masker bij mijn terugkeer op dinsdag. Ik trainde drie dagen en op zondag volgde de kraker tegen Manchester City. Mijn vervanger werd geveld door een opkomende ziekte. Coach O'Neill zocht me op met de droge mededeling: we hebben graag dat jij speelt. Ik dacht: dat noemen ze iemand voor de leeuwen gooien. Ik stemde toe, we wonnen met alle geluk van de wereld en ik hield de *clean sheet*. Het leed was geleden voor mij. Mijn principe: de twijfel knaagt enkel tot de volgende opdracht achter de rug is, dan wis ik hem uit mijn hoofd.' Waar zit hij dan, die ene vezel van dat verlamme virus, hij moet toch ergens in dat lichaam verdwaald zijn? Gevonden: de angst van de keeper, voor zichzelf? En ja hoor, maar... neen hoor, hier is Simon Mignolet: 'Ik ben dus een doelman zonder angst. Neem van mij aan: dat is de slechtste raadgever. De hoge bal boezemt me geen angst in want ik weet: hier ga ik een slag krijgen, dus ik deel er op mijn beurt eentje uit. Niet om de speler te raken, maar om mezelf te beschermen. De penalty? Men kan er niets aan verhelpen, toch? De blessure? Je bent een professional of je bent het niet. Probeer je dus voor te bereiden op het ergste en het valt allemaal best mee. Ik beoefen mijn vak, met alle risico's erbij, en ik doe dat bijzonder graag. Dan moet je niet klagen.'

Dat vak is één zaak, zijn universitair diploma een andere. Hij wilde zich niet afhankelijk maken van de sport, daarom verdiepte hij zich ook in de studie. Een niet voor de hand liggende combinatie, want de profvoetballers die tijdens hun loopbaan een universitair diploma behalen, zijn op één hand te tellen. Zijn

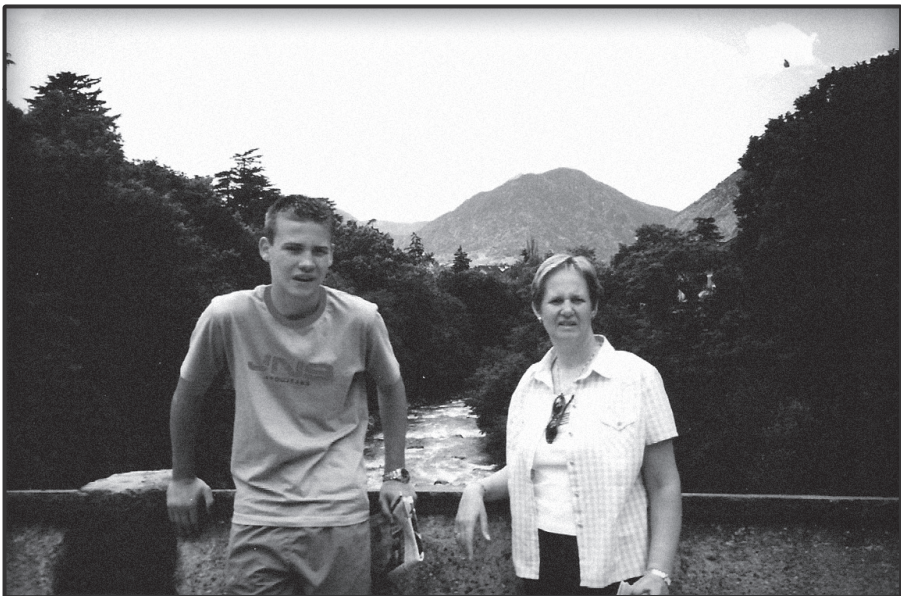
ouders verbazen er zich niet over. Ze zeggen in koor: ‘Simon had het voordeel dat hij zijn blad maar hoefde te bekijken. Hij heeft dus *zijn plan getrokken* in het middelbaar onderwijs. In die vier jaar aan de Katholieke Universiteit Leuven is hij slechts enkele maanden ter plaatse geweest. Zijn vriendin Jasmien studeerde rechten en hij wilde niet onderdoen voor haar. Hij interesseerde zich steeds voor geschiedenis, maar koos uiteindelijk voor politieke en sociale wetenschappen. Zijn bachelor behaalde hij intussen, door zijn koppigheid wilde hij op hetzelfde niveau staan als zijn vriendin. Als zij hem zei dat haar diploma meer waarde had dan het zijne, dan was dat voor hem een motivatie om te studeren. Ook daar heeft hij ambitie tot en met.’

Die eierzucht uit zich niet in uiterlijke schijn, want zijn collega’s bij Sunderland lachen hem uit om zijn auto. Voor hem is dat een vehikel dat dient om van A naar B te rijden, het is niet iets om mee te pronken. Die waarden werden hem ingeprent door het ouderlijke huis: ‘Hij mag zich niet verheven voelen boven anderen. We hebben hem altijd geleerd dat alle mensen kwaliteiten bezitten, maar dat sommigen niet de kansen hebben gekregen om zich te ontwikkelen. Hij heeft ons moeten beloven toen hij naar Engeland verhuisde dat hij niet mocht beginnen te zweven. Gelukkig steekt hij zo niet in elkaar.’ Zo is dat. Geef hem de zon, de zee en het strand na een zwaar seizoen en dat volstaat voor hem. Lichaam en geest hebben dan behoefte aan rust, al zoekt hij ook graag de golfbaan op. Hij noemt dat het ontspannendste onderdeel van de Engelse kleedkameercultuur. Het lijkt een beetje op keepen: verlies jezelf niet.

Tijdens die vakanties wil hij weleens aan Robert Enke denken. De doelman van Hannover en Duitsland pleegde zelfmoord in november 2009. Hoewel hij geen liefhebber van de letteren is, las hij het autobiografische verhaal *Een al te kort leven* in één ruk uit: ‘Robert Enke was de eerste keeper naar wie ik opkeek. Ik volgde elke zaterdag de Bundesliga in *Die Sportschau*. Ik zag hem al magistrale saves opvoeren vooraleer hij voor de Mannschaft uitkwam. Ik bestudeerde hem op YouTube. Zijn dramatisch wedervaren had dus impact op mij. Zijn hoofd was niet bestand tegen de druk. Hij verloor zijn contract bij Barcelona, na een ongelukkig debuut. Dat heeft hem getekend, naast de dood van zijn dochtertje van tweeënhalf. Ik heb geprobeerd door zijn boek heen hem te begrijpen als mens, maar ik heb toch veel moeite met zijn daad. Natuurlijk is dat iets waar men als persoon voor kiest, maar hij laat wel zijn vrouw en familie achter. Als niet-doelman kun je je niet inbeelden dat mislukte ingrepen op het veld iemand zo kunnen achtervolgen. Bij hem sijpelde dat door tot in de zwarte zone. Zijn werk verknoede zijn leven. Hij belandde in een kamer die hij niet meer kon verlaten. Elke fout bleef bij hem nazinderen, hij kon dat niet verwerken, het bleef aan hem plakken. Het boek was voor mij, als collega-keeper, zeer herkenbaar. Ik breng begrip op voor wat hem overkwam, maar ik keur zijn keuze niet goed. Ik heb geen sympathie voor zelfdo-

ding. Daarom is mijn benadering de rationeelste voor een doelman. Ik neem mijn falen even mee naar huis, mijn vriendin weet dat ze me dan het best met rust laat. Twee dagen later is de bui voorbij. Ik verwerk het in de auto, met muziek op de radio en door naar het weerbericht te luisteren. Het weerbericht, zeer zeker: ik wil weten hoe het terrein erbij ligt, dat is van belang in het leven van een keeper. Elke dag opnieuw. In wezen is het zo banaal. Had Robert Enke dit ook maar kunnen inzien.'

Hij is optimistisch van aard, zegt hij. En bedachtzaam, zonder schommelende emoties. Als er iets ergs gebeurt, trekt hij zich liever even terug om er een nachtje over te slapen. Dat mag op het eerste gezicht op onverschilligheid lijken, maar het kan ook in iets goeds uitmonden. Hij probeert op zoek te gaan naar het positieve in het drama. Bij een probleem in de eigen situatie heeft hij geen nood aan een troostende schouder. Hij zoekt inzicht bij het eigen zelf. Om de dag nadien op het volgende ogenblik van het leven toe te stappen. Die nuchterheid helpt hem de dingen te plaatsen. Hij gelooft niet dat hij ooit aan het circus ten onder zal gaan. Hij is, ondanks de verlokkingen van het voetbal, steeds dezelfde gebleven. Een nuchtere jongen van Sint-Truiden. Beter nog: van Brustem.

↑ *De dertienjarige Simon met zijn moeder tijdens een bergvakantie*

EPILOOG

HET BLEEF EVEN STIL TEN HUIZE MIGNOLET

Vader Mignolet heeft het laatste woord. Het moet er ook een beetje uit: ‘Zijn verwijdering uit de nationale ploeg heeft hem veel pijn gedaan. Zonder enige persoonlijke rancune tegenover Thibaut Courtois. Hij is niet op basis van slechte prestaties opzijgezet, wel door het buikgevoel van de bondscoach. De switch had niets met sportieve kwaliteiten te maken. Zijn trainingen waren top, zijn prestaties ook. Het heeft hem geraakt, hij was er *efkens* niet goed van. We hebben er zelf ook onder geleden. We zijn echte Truienaren en trekken graag de stad in voor een terrasje. We stopten daarmee omdat iedereen ons begon aan te klampen over de kwestie. De mensen vroegen waarom de bondscoach deze beslissing had genomen. Ik temper het dan een beetje en ga zelf wat in tegen de fans van stvv. Ik leg ze dan uit wat ik denk dat er is gebeurd: Courtois heeft voorsprong want hij won de Europa League en Atlético Madrid draait beter dan Sunderland. Simon repliceerde op Marc Wilmots dat hij er bij Sunderland elke week voor de volle honderd procent moet in vliegen en dat hij op die wijze het kleinste detail van het keepersvak stukje bij beetje onder de knie krijgt. Hij heeft er alles voor over om die plaats terug te pakken. Opgeven staat niet in zijn woordenboek.’ En toen bleef het even stil, ten huize Mignolet.

‘He’s the best goalkeeper in the world.’

(Coach Martin O’Neill over Simon Mignolet)

LIEVEN MAESSCHALCK OVER SIMON MIGNOLET

‘PROFESSION? GOALKEEPER!’

Mister Si: presteren aan de top

Mister Si! De keeper met de meeste reddingen op zijn naam. Arriveren als reservedoelman en vervolgens je plaats pakken door prestaties. Mister Si is top. Een hele goede golfer ook, *full of concentration*. Dat is zoals keepen. Dat lichaam, die ademhaling, zijn totale persoonlijkheid: ze stralen rust uit. Zijn figuur verraadt dat. *He's ready for the big action*. Altijd weer, hij lijkt de Peter Schmeichel van deze tijd. Die thorax, die gang, zijn doen op zich, daar staat hij. Zijn benadering van het keepen vertrekt vanuit een vorm van hogere intelligentie. In zijn hele profiel zit de goalkeeper van vandaag vervat: cool, berekend, je ziet het bij hem in alles. Si vertrekt vanuit zijn fysieke kwaliteit, dat is al niet vanzelfsprekend voor een doelman. Hij volgt in feite de weg van de Keniaanse steppeloper die zich klimatologisch heeft aangepast. Dat is ook het verhaal van Simon Mignolet: vanuit zijn natuur, vanuit zijn lichaam, vanuit zijn kwaliteit, vanuit zijn complete ik heeft hij zich logischerwijs neergezet in de Premier League. Hij leest het spel goed. Het helpt hem zeker dat hij tot zijn veertiende heeft gevoetbald: dat bezorgde hem een basistechniek, hij kan er voetballend uitkomen en laat zich in het spel betrekken. Hij is de complete keeper, de man die ook tegen de bal kan trappen.

Mijn gevoel bij hem zegt mij: hij laat je nooit in de steek. Hij coacht zijn verdediging. Dat is een vak. Hij bezit de chemie met zijn defensie. *Profession? Goalkeeper!* Hij is bezig met dat vak, dat bezielt hem. Hij is niet dominant, want hij zegt weinig, maar hij is wel sterk aanwezig. Je kunt op hem rekenen. Simon heeft een heel rustige, bijna Limburgse, gezapige levensfilosofie, maar hij weet verdomd goed wat hij wil: presteren aan de top.

De interactieve doelman

Hoe maak ik een keeper beter? Ik onderzoek zijn belangrijkste punt: de kracht. Die is vandaag net zo belangrijk als de souplesse. Kracht, reactiesnelheid, *de-tente*, positie. Een doelman anno 2013 volgt het spel als het ware interactief en gebruikt deze elementen door elkaar en op het moment dat het nodig is. Ik wil keepers atletischer maken, want de tijd is voorbij dat iemand met een gebrekkige conditie het voetbal overleeft. De Jacky Icxken die bulkten van talent maar tegelijk rookten en met vrouwen op zwier gingen... het is gepasseerd. Ik zie in Mignolet de Schumacher van het voetbal. Formule 1-rijder Michael Schumacher kon de emotie bedwingen en zich volledig toeleggen op zijn vak. Ik werk samen met een psycholoog die skydivers en basejumpers onder zijn hoede heeft. Hij vertelt me over zijn aanpak: voor een sprong vult men alle parameters in en bedwingt men via intelligentie de angst. Mignolet is als die beredeneerde basejumper: hij schat ook alles in vooraleer hij zijn risico neemt. Op dat ogenblik is het voor hem geen risico meer, want hij weet wat er komt. Hij is de man van de rationele blik, het onderzoek en de check. Hij vermijdt dat hij in een waagstuk terecht komt omdat hij ook voor zichzelf, net als de skydiver, die parameters preciseert en dan pas aan springen denkt. Op dat moment is, in zijn brein, de kust veilig en blijft hij meester over de situatie.

Concentratie versus kwetsbaarheid

De belangrijkste vorm van 'fitheid' zit tegenwoordig voor een doelman in het hoofd. Wie beheerst er de omgang met de dode momenten? Wie dat onder de knie heeft gekregen, zal het maken. Hij heeft het intussen: negentig minuten het spel lezen, dat is de fractie van de seconde die je nodig hebt om topkeeper te zijn. In de match zitten en ballen pakken, dat kan elke doelman. Kunst en klasse? Net die redding brengen op dat belangrijke ogenblik, uit het dode moment weer tot leven komen. Doe die ene grote save, vanuit de opperste concentratie. Dat is vergelijkbaar met de golfspeler, die moet dat ook kunnen. Golfen is een gevecht met jezelf op het gebied van voorbereiding, techniek, perfectie, concentratie. De golfer trekt zichzelf in twijfel voor de slag. Zo werkt Simon aan de verruiming van zijn keepersbewustzijn. Waar zit zijn kwetsbaarheid? Dat weet ik niet. Hij praat er niet over, lost er niets over. Ik denk dat het niet bestaat voor hem. Hij zal dat ook niet op tafel gooien. Dat respecteer ik dus. Ik vis het ook niet uit. Hij babbelt ook niet over zijn kwaliteiten, hij praat enkel over het 'keepen als vak'. Dat heeft hij zich ingeprint: het vak, niets dan het vak. Voor hetzelfde geld voert hij een ander vak uit.

Simon Schumacher & Michael Mignolet

Zal hij ooit onderuitgaan voor een langdurige periode? Neen, ik herhaal het: hier hebben we de Schumacher van het voetbal. Die vertoonde evenmin zwakheid. Ik zie in Simon vergelijkingspunten: de topprof, de mentale volwassenheid, *coolness*, alles tot in de puntjes voorbereid. Hij is *down to earth*, alles voor het vak, maar de rest hoeft voor hem niet. Of je hem de hemel in prijst of afbreekt, of hij met een Porsche rondscheurt of met een rammelende Fiat: het kan hem gestolen worden. Dat is geen pose, dat past bij hem. Hij vertelde over de tragedie van Robert Enke. Dat heeft hem enerzijds aangegrepen, maar anderzijds kan hij het niet plaatsen. Omdat hij wel de kamer in zijn hoofd heeft die hem toelaat om zijn fouten te interpreteren. Dat is een vorm van evolutie-leer bij hem: je herkaut je fouten één keer en je klasseert ze. Je bouwt je leven op, dat is een psychologisch proces: afscheid nemen van het vorige en dan pas op zoek gaan naar het volgende. *I made an error*, oké, we leren er onze dingen uit. Ik maak een fout en zet een stap vooruit. Dat is een heel goede filosofie. Je mag jezelf niet blijven achtervolgen met die fouten en je evenmin afstraffen. Hij analyseert zijn verkeerde gedragingen en aanvaardt dat hij fouten kan maken die hij kan verbeteren. Dat is het geheim achter Simon Mignolet.

Experience makes opportunity: Mister Si

Hij baseert zijn visie op zijn innerlijke rust. Hij kan ontploffen, zonder problemen van nul naar honderd gaan. Zowel zijn concentratie als zijn lichaam is daarop getraind. Zeer typerend voor hem was zijn onverwachte terugkeer tegen Manchester City na zijn zware blessure. Hij speelde met een neusmasker en hield de nul tegen de toekomstige kampioen. Terwijl hij puur medisch gezien niet klaar was om deze wedstrijd aan te vatten. *Experience makes opportunity*. Die slogan is hem op het lijf geschreven. Hij heeft hard gewerkt en grijpt de mogelijkheid aan op het ogenblik dat ze zich voordoet. Ervaring maakt de opportuniteit. Die gebroken neus? Dat remt hem niet af want hij heeft, zoals de basejumper en de skydiver, vooraf alle risico's uitgekend. Dat is wat men noemt: *the full control*. De dreiging lijkt zodoende voor hem verdwenen, dus deert dat neusmasker hem niet. Hij kent de voor- en de nadelen. Hij maakt zijn keuze en gelooft in zichzelf. Steekt het risicoprofiel zo in elkaar? *Let's go*. En weg is hij. Op naar zijn volgende doelstelling, die hij zonder twijfel zal waarmaken. Zoals Schumacher, zoals de golfer. Zoals Simon Mignolet. Mister Si.